

[Haustrup Clemmensen.]

nået dertil, at vi har Europas højeste beskatning på adskillige af disse varer, som vi ellers kan hævde os fint med på verdensmarkedet.

Det må vel også være naturligt at overveje, om det i alle situationer er rimeligt at give en så kraftig forhøjelse i tredje-fjerde led bogstavelig talt, efter at man f. eks. for en enkelt af disse branchers vedkommende har været ude for, at man på kun 2-2½ år må regne med en 50 pct.s forøgelse af afgiftssatserne. Det vil være nødvendigt at give tid til en gennemgang af, om dette på alle områder er rimeligt.

Må jeg til slut sige, at det konservative folkeparti erkender sit medansvar for alle de udgifter, der skal skaffes dækning for, og at vi erkender, at finanspolitiske indgreb kan blive nødvendige i jo større udstrækning jo mindre mådeholdne vi er i indkomspolitikken; men vi må forlange tid til en saglig behandling af dette lovforslag, og vi finder ikke, der er givet os tilstrækkelige oplysninger om den finanspolitiske baggrund for sådanne bestemmelser vedtagelse.

Baunsgaard: Jeg vil gerne indledningsvis sige, at der ligesom er skabt en tradition for, at når afgiftsforhøjelser skal vedtages, skal det helst ske i en atmosfære af drama eller i hvert fald i et vist skær af drama. Dette skær af drama møder vi også i denne situation, og jeg vil gerne give udtryk for en beklagelse over, at dette drama skal præsenteres samtidig med og i forbindelse med den ajourføring af tjenestemandslønningerne, som alle er enige om. Min beklagelse går på, at dette meget let kan medføre en fornemmelse af, at vi her står over for noget, som det høje ting har været aldeles uvidende om og først er blevet bekendt med, efter at vi har set lovforslaget om tjenestemandslønningernes ajourføring.

Det ville ikke være rimeligt over for tjenestemændene, om det høje ting lod en

sådan opfattelse brede sig, og derfor må vi nok alligevel slå fast, at skal dette skær af drama have nogen adresse, bliver adressen det høje ting og ikke tjenestemændene. Vi har vidst, at vi som arbejdsgiver her stod over for en ajourføring, som vi nødvendigvis måtte foretage, og alene arbejdsgiveren har ansvaret for, at man ikke i forvejen havde taget højde for dette.

Dernæst vil jeg gerne sige, at der for mig at se er 3 ting, der må fastholdes i bedømmelsen af disse forslag: for det første det, jeg allerede har sagt, at det må være en selvfølge, at tjenestemændene skal have dækning for det, der nu kaldes efterslæbet; for det andet, at den økonomiske balance gennem dette ikke yderligere må angribes, og for det tredje, at erhvervslivet har krav på snarest at få at vide, hvor det er henne.

Disse tre hovedhensyn må man ikke glemme i et forsøg på i øvrigt at lægge det velbehageligt til rette for tinget selv. Folketinget og folketingets partier må derfor nødvendigvis meget hurtigt gøre sig klart, om der skal skaffes dækning særskilt for den situation, vi selv har skabt, eller det er forsvarligt at udskyde løsningen af det problem, der herved er skabt, til løsning i den større sammenhæng, vi alle ved vi kommer til at stå over for inden foråret.

Dernæst føler jeg trang til at sige, at hvis man ønsker — og det har i hvert fald indtil dette øjeblik det store flertal af tinget og flertallet af partierne meget klart sagt at man gør — at fastholde den linje, at det i højere grad end hidtil skal være forbrugsafgifterne, der skal bære de offentlige udgiftsbyrder, samtidig med at man oven i købet skal tilstræbe en lettelse af den direkte beskatning, så er det nu — og hvis nogen vil hævde, at det ikke har været det før, så må de nu erkende det — dokumenteret, at dette kan ikke opnås under det nuværende afgiftssystem. Det nuværende system med indirekte afgifter har dokumenteret, om ikke før så nu, sin mangelfuldhed, hvis man ønsker at opnå disse formål, og jeg synes ikke, der i denne